

Dôvody fascinácie britskou monarchiou

Roberto de Mattei

22. júna 2022 ✚ *Spoločnosť* ✚ *Monarchizmus*

V čase bezprostredne po oslavách sedemdesiateho výročia vlády kráľovnej Alžbety II. som bol v Londýne a ohromila ma atmosféra srdečnej sympatie obklopujúcej osobu kráľovnej, ktorá stelesňuje inštitúciu anglickej monarchie.

Britská kráľovná Alžbeta II. (2014)

zdroj: flickr.com

Na talianskych blogoch, najmä tradicionalistickej oblasti, takéto sympatie k postave panovníčky nenájdeme práve preto, že reprezentuje nenávidenú anglickú monarchiu. Priateľ mi poslal dva zábery na jednom obrázku: na jednej strane bola fotografia cisárskej rodiny blahoslaveného Karola I. Habsburského, vznešená, takmer posvätná, kým na druhej strane obrázok kráľovnej Alžbety II., ktorá raňajkuje s medvedíkom Paddingtonom, známou postavičkou z anglickej detskej literatúry. Tento obrázok je súčasťou klipu, ktorý natočila BBC, a rozhodne kontrastuje s predchádzajúcim.

Možno to zo strany BBC nebol veľmi šťastný nápad, ale v tých istých dňoch sa v médiách objavila správa, že nórska princezná Marta, dcéra nórskeho kráľa Haralda, sa má vydať za amerického šamana Verretta. Táto epizóda kvôli charakteristike ženícha, ezoterického gurua, obvineného z toho, že je šarlatán, a tiež kvôli vyhláseniu nevesty, že s ním bude spolupracovať pri výuke jasnoviectva a komunikácie s anjelmi, určite diskredituje už aj tak zdiskreditovanú nórsku monarchiu, zatiaľ čo sedemdesiat rokov vlády kráľovnej Alžbety II. britskú monarchiu nezosmiešnilo, ale skôr upevnilo, a to napriek mnohým otrasom, ktoré sprevádzali nedávnú históriu kráľovskej rodiny.

Škvrny britskej monarchie

Samozrejme, z katolíckeho hľadiska nemožno zabúdať na to, že kráľovná Alžbeta II. je oficiálnou hlavou anglikánskeho štátneho náboženstva a že je potomkom panovníkov, ktorí v Anglicku tvrdo prenasledovali katolíkov; nemožno tiež ignorovať, že samotná kráľovná Alžbeta II. ako hlava štátu schválila niektoré veľmi zlé zákony, ktoré stavajú Anglicko na čelo procesu morálneho úpadku na Západe. Vďaka kráľovnej Alžbete II. si však niekdajšie impérium zachovalo svoju identitu. Jej postava, ako poznamenáva Aldo Cazzullo v

denníku *Corriere della Sera* z 8. júna, spája rôzne národy: Angličanov, Walesanov, Škótov, Írov a milióny synov a dcér Spoločenstva národov, ktoré sa dostali na mocenské pozície, ako napríklad starosta Londýna pakistanského pôvodu a tajomník Konzervatívnej strany, syn africkej pôrodnej asistentky. Kráľovná je faktorom jednoty, a teda identity vo svete, ktorý sa vyznačuje chaotickou roztrieštenosťou.

Alžbeta II. má teraz 96 rokov. Keď nastúpila na trón, mala 26 rokov. Nadšenie, ktoré vyvoláva, je však rovnaké ako to, ktoré v čase jej korunovácie viedlo profesora Plinia Corrêu de Oliveiru k niektorým hlbším úvahám.

Vo všetkých oblastiach dnešného života, poznamenal brazílsky mysliteľ v roku 1952, sa prejavuje zdrvivý vplyv ducha rovnosti: *„V súčasnosti neexistuje takpovediac jediná transformácia, ktorej účinok by sa neprejavoval v zvyšovaní rovnosti a ktorá by priamo alebo nepriamo neprospievala smerovaniu ľudskej spoločnosti k absolútnemu rovnostárstvu. Napriek tomu celý svet oslavoval korunováciu mladej anglickej panovníčky, akoby tradície, ktoré reprezentovala, boli spoločnou hodnotou všetkých národov. V nivelizovanom svete, chudobnom na symboly, pravidlá, mravy, dôstojnosť, chudobnom na všetko, čo súvisí s poriadkom a noblesou v ľudskom spoložití, a ktorý bez prestania ničí aj to málo, čo z toho zostalo, zatiaľ čo sa utišuje smäd po rovnosti, ľudská prirodzenosť vo svojich najhlbších vláknach čoraz väčšmi pociťuje ako veľmi jej chýba to, s čím sa tak šialene rozišla. Niečo veľmi intímne a silné v nej vyvoláva pocit nerovnováhy, neistoty, mdlosti, strašnej vulgárnosti života, ktorá je tým zjavnejšia, čím viac sa človek zaplňa toxínmi rovnosti.“*

Kráľovná Alžbeta II. na stretnutí s pápežom Jánom Pavlom II. (17. október 2000)

zdroj: flickr.com

Nostalgia za princípmi prirodzeného poriadku

Prof. Corrêa de Oliveira pokračoval: *„Súčasný človek, zranený vo svojej prirodzenosti životným štýlom postaveným na abstrakciách, chimérach, planých teóriách, sa v dňoch Alžbetinej korunovácie fascinovane obracal k ilúzii aristokratickej a antiegalitárskej minulosti, tak odlišnej od dnešných hrozných dní. Ani nie tak z nostalgie za minulosťou, ako za istými princípmi prirodzeného poriadku, ktoré minulosť rešpektovala a ktoré súčasnosť v každom okamihu porušuje.“*

Dnes, rovnako ako pred sedemdesiatimi rokmi, vidia Angličania v Alžbete II. symbol národnej slávy, výraz pôvabu a elegancie; viditeľnú a citlivú reprezentáciu noblesy, ktorú národ dokáže vytvoriť najideálnejšie. Nie je to však len vďaka charizme jednej osoby. Faktom je, že anglická monarchia si napriek revolučnej

úlohe, ktorú zohrala vo svojich dejinách, stále zachováva fascináciu, ktorá pochádza zo stredovekého, a teda katolíckeho pôvodu jej obradov a rituálov.

Alžbeta II. si svoju povinnosť kráľovnej splnila bezchybne, ale vojenské a civilné ceremónie, ktoré sa konali v Londýne sedemdesiat rokov po jej korunovácii, sú poslednými odleskami stredovekej civilizácie. Ak by anglická monarchia padla, stratíme kus stredoveku, stratíme kus kresťanskej civilizácie, aj keď táto monarchia prispela k zničeniu stredovekej kresťanskej civilizácie. Je to paradox dejín, ale dejiny sú plné paradoxov, aj preto, že len Pán Boh vie, akým smerom sa uberajú. Preto musíme obdivovať monarchiu, a to nielen anglickú, ale samotný monarchický systém, napriek chybám alebo aj zásluhám panovníkov, rovnako ako musíme zostať vernými katolíkmi napriek chybám či zásluhám rímskych pápežov.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/dovody-fascinacie-britskou-monarchiou/>